

Synopsis: 2 Petrus

door: J.N. Darby

2 Petrus

Inleiding

De tweede brief van Petrus is nog eenvoudiger dan de eerste. Evenals de brieven van Judas en Johannes, is deze brief voornamelijk geschreven met het oog op de verleiders. Deze valse profeten beloofden de grootste vrijheid en brachten de zielen zo tot zonde en losbandigheid, terwijl zij de komst van Christus loochenden en in feite al de rechten ontkenden die Hij op hen had. De brief waarschuwt dezelfde christenen aan wie de eerste brief werd geschreven. Hij wijst op de trekken die deze valse leraars kenmerkten en stelt hen met de grootste kracht aan de kaak. Hij verklaart de lankmoedigheid van God en kondigt tevens het oordeel aan. Evenals het geduld van God, zou dit oordeel zijn overeenkomstig de majesteit van Hem die het zou uitvoeren.

Maar voordat de apostel deze waarschuwingen uitsprekt, die in hoofdstuk twee beginnen, vermaant hij de christenen hun eigen roeping en verkiezing vast te maken. Vanzelfsprekend niet in het hart van God, maar als een feit in hun eigen hart en in hun praktisch leven, door op zo'n manier te wandelen dat ze niet zouden struikelen. Zo zouden ze altijd een duidelijk getuigenis geven van hun deel in Christus en zou hun rijkelijk de ingang worden verleend in het eeuwig koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus.

Deze vermaningen zijn in de eerste plaats gegrond op dat wat de christenen al ontvangen hebben. In de tweede plaats op dat wat nog toekomstig is, namelijk de openbaring van de heerlijkheid van het koninkrijk. Als hij dit onderwerp aanroert, wijst hij op een nog uitnemender deel: de blinkende Morgenster, de hemelse Christus Zelf en onze verbinding met Hem voordat Hij verschijnt als de Zon van de gerechtigheid.

In de derde plaats zullen we zien dat de waarschuwingen ook nog op een andere grondslag berusten, en wel op het wegsmelten van de hemelen en de aarde. Hieruit zal de onstandvastigheid blijken van alles waarop het ongeloof steunt, en om dezelfde reden worden de gelovigen erdoor gewaarschuwd en aangespoord tot een heilige wandel.

Hoofdstuk 1

De apostel beschreef zijn broeders als "hen die een even kostbaar geloof als wij verkregen hebben", door de trouw van God ¹ aan de beloften die Hij aan de vaders had gedaan. Dit is stellig de strekking van het woord "gerechtigheid" in dit gedeelte. De trouw van de God van Israël had aan Zijn volk dit geloof verleend, dat hun zo kostbaar was. Dit geloof is het christendom.

Geloof is hier: het deel dat wij nu hebben in de dingen die God heeft gegeven. Deze zijn in het christendom geopenbaard als waarheden, terwijl de beloofde dingen zelf nog niet gekomen zijn. Op deze manier zouden de gelovige Joden de Messias bezitten en alles wat God in Hem heeft gegeven. Zo had de Heer gezegd: "Uw hart worde niet ontroerd. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen (...) Ik ga heen om u plaats te bereiden" (Joh. 14:1-2). Dat wil zeggen: 'U hebt God niet zichtbaar bij u; u verheugt zich in Hem door in Hem te *geloven*. Zo is het ook met betrekking tot Mij: Ik zal niet lichamelijk bij u zijn, maar u zult zich verheugen in alles wat in Mij is – gerechtigheid en al de beloften van God – door te *geloven*'. Op deze manier bezaten deze gelovige Joden, waaraan Petrus schreef, de Heer Jezus; zij hadden dit kostbare geloof ontvangen.

Zoals de gewoonte was, wenste hij hun genade en vrede en voegde eraan toe: "in [de] kennis van God en van Jezus, onze Heer". Deze kennis van God en van Jezus is het centrum en de grond van het geloof, ze voedt het geloof. In die kennis ontwikkelt zich het geloof en wordt het op goddelijke wijze vermeerderd. Ook bewaart die kennis het geloof voor de bedrieglijke voorstellingen van verleiders. Maar er is met deze kennis een levende *kracht* verbonden – een goddelijke kracht in alles wat God voor de gelovigen is – doordat *Hij* in deze kennis aan het geloof wordt geopenbaard. En deze goddelijke kracht heeft ons alles gegeven wat

---

¹ Hier is sprake van de trouw van God aan Zijn beloften. Daarom lezen wij over "onze God en Heiland Jezus Christus". De brief aan de Hebreëen staat ook uitvoerig stil bij het feit dat Jezus *Jahweh* is.

het leven en de godsvrucht betreft. Door de werkelijkte kennis van Hem die ons geroepen heeft, is deze goddelijke kracht beschikbaar en werkzaam voor alles wat betreft het leven en de godsvrucht. Het is de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door heerlijkheid en deugd.

Zo vinden we hier dus: de roeping van God om de heerlijkheid als ons doel na te jagen, waarbij wij de overwinning behalen door de deugd – de geestelijke kracht – over alle vijanden die wij op onze weg ontmoeten. Het is geen wet die wordt gegeven aan een volk dat al bijeenvergaderd is, maar de heerlijkheid wordt voorgesteld als het doel dat wij door geestelijke kracht moeten bereiken. Bovendien hebben wij goddelijke kracht, die werkt naar haar eigen aard met het oog op het leven van God in ons en op de godsvrucht.

Hoe kostelijk is het te weten dat het geloof gebruik kan maken van deze goddelijke kracht, die verwerkelijkt wordt in het zielenleven en die naar de heerlijkheid leidt als ons einddoel. Wat een bescherming tegen de pogingen van de vijand, als wij werkelijk vaststaan in het bewustzijn dat deze goddelijke kracht in genade werkzaam is ten behoeve van ons. Het hart wordt ertoe gebracht de heerlijkheid als doel voor ogen te hebben; en de deugd, de kracht van het geestelijk leven, wordt ontplooid op weg naar die heerlijkheid. Goddelijke kracht heeft ons alles geschonken wat nodig is.

Welnu, in verbinding met deze twee dingen – namelijk de heerlijkheid en de geestelijke levenskracht – hebben wij de grootste en kostbare beloften ontvangen. Want al de beloften in Christus worden ontvouwd óf in de heerlijkheid, óf in het leven dat tot die heerlijkheid leidt. Door middel van deze beloften zijn wij deelgenoten geworden van de goddelijke natuur. Want deze goddelijke kracht, die wij verwezenlijken in ons leven en onze godsvrucht, is verbonden met die grote en kostbare beloften, die óf op de heerlijkheid betrekking hebben óf op de deugd in het leven dat naar de heerlijkheid leidt. Dat wil zeggen: de goddelijke kracht openbaart zich, door ons de werkelijkheid te laten zien van de heerlijkheid en door ons een hemelse wandel te doen leiden, die kenmerkend is voor de aard van die kracht zelf. Zodoende zijn wij moreel gezien deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, doordat de goddelijke kracht in ons werkt en de ziel bepaalt bij de dingen die op goddelijke wijze geopenbaard zijn. Kostbare waarheid! Wat een verheven voorrecht! Het stelt ons in staat ons te verheugen in God Zelf en ook in al het goede.

Door de werking van deze goddelijke kracht zijn wij ook ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is. Want deze goddelijke kracht maakt ons daarvan vrij. Het is niet alleen zo dat wij niet aan de begeerte toegeven, maar wij zijn met *andere* dingen bezig en de werking van de boze door het vlees blijft achterwege. De begeerten waarvan wij onszelf niet konden reinigen, zijn weggenomen; de oude relatie tussen het hart en zijn gerichtheid is ten einde gekomen.

Het is een werkelijke bevrijding: we zijn in dit opzicht onszelf meester, we zijn van de zonde vrijgemaakt.

Maar het is niet genoeg om door het geloof zelfs aan de inwendige heerschappij van de begeerten van het vlees ontkomen te zijn. Wij moeten bij het geloof – bij dat geloof, dat de goddelijke kracht en de heerlijkheid van Christus die geopenbaard zal worden, verwerkelijkt – de deugd voegen. Dit is het eerste dat toegevoegd moet worden. Zoals we al zeiden, is dit de zedelijke moed en kracht die de moeilijkheden overwint en die het hart beheerst door de werkingen van de oude natuur te beteugelen. Het is een kracht waardoor het hart zichzelf meester is, het goede kan kiezen en het kwade verwerpen als iets waarover we de overwinning hebben behaald en dat ons onwaardig is. Dit is stellig genade; maar de apostel spreekt hier over de zaak zelf zoals die in het hart verwerkelijkt wordt, en niet over de bron ervan. Ik heb gezegd dat dit het eerste is; omdat de zelfbeheersing, de deugd, de zedelijke kracht praktisch de bevrijding is van het kwaad en de gemeenschap met God mogelijk maakt. Deze geestelijke kracht geeft gestalte aan al het overige, want zonder de deugd leven wij niet werkelijk met God. Kan goddelijke kracht zich ontwikkelen in de laksheid van het vlees? En als wij niet werkelijk met God leven – als de nieuwe natuur niet werkzaam is – is de kennis alleen maar opgeblazenheid van het vlees; volharding slechts een natuurlijke eigenschap, of anders huichelarij; en zo ook het overige. Maar waar deze deugd aanwezig is, is het zeer kostbaar om de kennis erbij te voegen. Dan hebben wij goddelijke wijsheid en inzicht als gids voor onze wandel: het hart wordt verruimd, geheiligd, geestelijk ontwikkeld door een diepere en meer volkomen vertrouwdheid met God, die in het hart werkzaam is en in onze wandel gezien wordt. We worden bewaard voor verdere afdwalingen; we zijn nederiger, nuchterder; we weten beter waar onze schat is en wat deze is, en dat al het andere alleen maar ijdelheid is en een hindernis. Er wordt hier dus met ‘de kennis’ een waar kennen van God bedoeld (1:6).

Als we zo wandelen in de kennis van God, worden het vlees, de wil en de begeerten in toom gehouden. Hun praktische kracht neemt af en ze verdwijnen als gewoonten van de ziel; ze worden niet gevoed. We zijn matig, er is *zelfbeheersing*; we geven niet toe aan onze begeerten; de matigheid wordt aan de kennis toegevoegd. De apostel spreekt hier niet over de wandel als zodanig, maar over de toestand van het hart in de wandel van de gelovige. Maar toch, als iemand zich zo laat besturen en zijn wil beteugeld is, zal hij anderen geduldig verdragen. En de omstandigheden die hij moet doormaken, zal hij in alle opzichten aanvaarden in overeenstemming met de wil van God, hoe die omstandigheden ook mogen zijn. Wij voegen dan de *volharding* bij de zelfbeheersing.

Het hart, het geestelijk leven, is dan vrij om zich te verheugen in zijn ware doel en dit is een uiterst belangrijk beginsel in het leven van de christen. Wanneer het vlees op de een of andere manier werkt (zelfs al is deze werkzaamheid louter inwendig), als er

ook maar iets is waarmee het geweten zich moet bezighouden, dan kan de ziel niet genieten van de gemeenschap met God in het licht, omdat de uitwerking van het licht zodanig is dat het geweten werkzaam wordt. Maar wanneer er voor het geweten niets is dat niet reeds geoordeeld is in het licht, is de nieuwe mens werkzaam in relatie tot God. Hij geniet van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid, en hij verheerlijkt Hem in een leven dat gekenmerkt wordt door godsvrucht. We genieten van de gemeenschap met God; we wandelen met God; we voegen bij de volharding de *godsvrucht*.

Is het hart zo in gemeenschap met God, dan strekt de liefde zich ongehinderd uit tot allen die Hem lief zijn. Zij zijn immers deelgenoten van dezelfde natuur en wekken noodzakelijkerwijs de genegenheden op van het geestelijk gemoed: de *broederliefde* ontplooit zich. Er is nog een beginsel dat alle andere bekroont, leidt en kenmerkt: dat is de *liefde* in eigenlijke zin. De liefde is in haar oorsprong de natuur van God Zelf, de bron en volmaking van alle andere eigenschappen die het leven van de christen sieren. Het onderscheid tussen liefde en broederliefde is van groot belang. Zoals we zojuist zeiden, is de liefde inderdaad de bron waaruit de broederliefde opwelt. Maar daar ze aanwezig is in sterfelijke mensen, is het mogelijk dat de broederliefde in haar beoefening vermengd wordt met louter menselijke gevoelens, door persoonlijke gehechtheid, persoonlijke aantrekkelijkheden of gewoonten, of doordat iemands natuurlijke karakter ons ligt. Er is niets dat liefelijker is dan genegenheid van broeders voor elkaar. Het is van het grootste belang in de gemeente dat deze genegenheden in stand worden gehouden. Maar ze kunnen licht ontaarden en evenzo verkoelen. En als de liefde, als God, niet de eerste plaats blijft innemen, kunnen deze genegenheden Hem de plaats ontnemen die Hem toekomt, Hem terzijde stellen, Hem buiten sluiten. De goddelijke liefde, die de natuur van God Zelf is, bestuurt, beheerst en kenmerkt de broederliefde.

Anders laten we ons leiden door wat ons aanstaat, dat wil zeggen door ons eigen hart. Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijdigheid. Ik zal meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde, die zich boven zijn zwakheid verheft en daar heel gevoelig voor is. Uit liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om mijn broeder te herstellen en zo nodig te berispen. Als de goddelijke liefde werkzaam is, kan de broederliefde, of zelfs de naam ervan, zich nooit verbinden met ongehoorzaamheid. Kortom: God wil de plaats innemen die Hem toekomt in alle verhoudingen waarin ik sta. Broederliefde uit te oefenen op een manier die de eisen van wat God is en wat Hij van ons vraagt, uitsluit, is God Zelf buitensluiten; en wel op de duidelijkste manier, om ons eigen hart te bevredigen. De goddelijke liefde, die werkt in overeenstemming met de natuur, het karakter en de wil van God, hoort onze hele wandel als christen dus te besturen en te

kenmerken en dient gezag te hebben over alles wat ons hart beweegt. Anders kan de broederliefde alleen maar de mens op de plaats van God stellen. De goddelijke liefde is de band van volmaaktheid; want God die liefde is, werkt in ons en is Degene die alles bestuurt wat er in het hart omgaat.

Welnu, als deze dingen bij ons zijn, zal de kennis van onze Heer Jezus Christus in onze harten niet onvruchtbaar zijn (1:8). Als deze dingen echter ontbreken, zijn we blind; we kunnen niet ver zien in de dingen van God. Ons gezichtsveld wordt verkleind; onze blik wordt beperkt door de bekrompenheid van een hart dat zich door eigenwil laat leiden en door eigen begeerten afdwaalt. We vergeten dat we gereinigd zijn van onze vroegere zonden (1:9). We verliezen de plaats uit het oog die het christendom ons heeft gegeven. In deze toestand te verkeren betekent niet dat iemand zijn zekerheid kwijt is, maar dat hij vergeet wat de ware christelijke belijdenis is waartoe we gebracht zijn: reinheid in tegenstelling tot de wegen van de wereld.

Daarom moeten we ons beijveren een helder, krachtig bewustzijn te hebben van onze verkiezing, opdat we in geestelijke vrijheid zullen wandelen. Als we dit doen, zullen we niet struikelen; en zodoende zal een rijke ingang in het eeuwig koninkrijk ons deel zijn (1:11). Zoals overal in zijn brieven, zien we ook hier dat de gedachten van de apostel bezig zijn met de regering van God. Petrus past deze regering toe op de wegen van God met de gelovigen, met betrekking tot hun gedrag en de praktische gevolgen ervan. Hij spreekt niet op een absolute wijze over vergeving en heil, maar over het koninkrijk: over het openbaar en zichtbaar handelen van de macht van Hem die rechtvaardig oordeelt, wiens scepter een scepter van rechtmatigheid is. Wandelen wij nu in de wegen van God, dan hebben wij deel aan dat koninkrijk en we gaan er in volle zekerheid binnen, zonder moeite, zonder dat onze ziel aarzelt. Dit is echter niet het geval als men de Heilige Geest bedroeft en een kwaad geweten krijgt, als men zich dingen veroorlooft die niet passen bij het karakter van het koninkrijk, of als uit een achteloze wandel blijkt dat het koninkrijk geen zaak van het hart is. Indien echter het hart zich innig hecht aan het koninkrijk en onze wegen daarbij passen, is ons geweten in overeenstemming met de heerlijkheid ervan. De weg ligt open voor ons; we zien in de verte en gaan voorwaarts, zonder dat er een belemmering is op onze weg. Er is niets dat ons doet afdwalen, als we het pad bewandelen dat naar het koninkrijk voert en ons bezighouden met de dingen die daarbij horen. God heeft geen twistzaak met iemand die zo wandelt. De ingang in het koninkrijk staat voor zo iemand wijd open, in overeenstemming met de wegen van God in Zijn regering.

De apostel wilde hen daarom aan deze dingen herinneren, al wisten zij ze (1:12). Hij had het voornemen om, zolang hij nog in deze aardse tent woonde, hun oprechte gezindheid op te wekken opdat ze deze dingen zouden onthouden. Want spoedig zou

zijn aardse tent worden afgelegd, zoals de Heer Jezus Christus hem had bekendgemaakt. En door zo aan hen te schrijven, zorgde hij dat zij zich altijd deze dingen zouden kunnen herinneren.

Het is duidelijk dat Petrus niet verwachtte dat er andere apostelen verwekt zouden worden, en evenmin dat een kerkelijke opvolging de plaats zou innemen van de apostelen als degenen die waakten over het geloof, of om met voldoende gezag als grondslag te dienen voor het geloof van de christenen. Hij zou hier zelf in voorzien, opdat ze na zijn wegneming iets zouden hebben dat van hem afkomstig was en dat de trouwe gelovigen zou herinneren aan het onderwijs dat hij had gegeven. Met dit doel schreef hij deze brief. De goddelijke zekerheid van wat hij leerde was deze arbeid waard. "Want", zegt de apostel, "wij zijn geen vernuftig verzonnen fabels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Heer Jezus Christus bekend maakten, maar wij zijn ooggetuigen van Zijn majesteit geweest" (1:16).

De apostel spreekt hier, zoals duidelijk blijkt uit zijn woorden, over de verheerlijking op de berg. Ik merk dit hier op om nog duidelijker te maken dat de apostel, in zijn gedachten over de komst van de Heer, niet verder gaat dan Zijn verschijning in heerlijkheid. Vooralsnog was Hij verborgen voor hen die hun vertrouwen op Hem stelden. Dit was een grote beproeving voor hun geloof, want zoals we weten waren de Joden gewend uit te zien naar een zichtbare Messias in heerlijkheid. Geloven zonder te zien was de les die zij moesten leren. Het was dan ook een heerlijke ondersteuning voor hun geloof dat de apostel die hen onderwees, met eigen ogen de openbaring van de heerlijkheid van Christus had gezien – evenals zijn beide metgezellen. Zij hadden gezien hoe deze heerlijkheid voor hun ogen werd ontvouwd; en tevens hoe twee vroegere heiligen die in Zijn koninkrijk delen, in heerlijkheid verschenen. Tevens ontving Jezus daar volgens het getuigenis van God de Vader, eer en heerlijkheid. Uit de luisterrijke heerlijkheid – de wolk, die de Joden kenden als de woonplaats van Jahweh, de allerhoogste God – klonk Gods stem, die Hem erkende als Zijn geliefde Zoon. Deze stem hadden de drie apostelen ook gehoord (evenals ze Zijn heerlijkheid zagen), toen ze met Hem op de heilige berg waren ².

We zien dat de apostel hier bezig is met de heerlijkheid van het koninkrijk; niet met het feit dat wij voor altijd bij de Heer zullen zijn in het huis van de Vader. Het is een openbaring aan mensen die op aarde leven; het is de kracht van de Heer, de heerlijkheid die Hij als Messias ontvangt van God de Vader. Hij wordt erkend als Zijn Zoon en voor het oog van de wereld gekroond

---

² In Lucas 9 wordt het hogere deel van de zegen voorgesteld: "En zij werden bevreesd toen zij de wolk ingingen". God had met Mozes uit de wolk gesproken van aangezicht tot aangezicht, maar hier gaan zij de wolk *binnen*. Het hemelse en eeuwige karakter, dat wat blijvend is, komt in Lucas veel meer naar voren.

met heerlijkheid en eer. De apostel wenste dat hun rijkelijk de ingang zou worden verleend in *het eeuwige koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus*. De macht en de heerlijkheid die Christus van God ontvangt, had de apostel gezien en daarvan getuigde hij. Wij zullen deze heerlijkheid zeker ook bezitten, maar dit is niet ons deel in eigenlijke zin. Want ons deel is *in* het huis, het is de bruid van het Lam te zijn; dit is niet bestemd voor het oog van de wereld. Met betrekking tot de gemeente kunnen deze twee dingen echter niet worden gescheiden; als wij de bruid zijn, zullen wij voorzeker delen in de heerlijkheid van het koninkrijk ³.

Voor de Jood, die gewoon was om uit te zien naar deze heerlijkheid (wat voor denkbeeld hij ook hiervan had), was het een feit van onschatbaar belang dat de apostel deze heerlijkheid had gezien. Het is de hemelse heerlijkheid van het koninkrijk, zoals die aan de wereld geopenbaard zal worden; een heerlijkheid die wordt gezien wanneer de Heer in kracht terugkomt (vgl. Marc. 9:1). Het is een gegeven heerlijkheid, die uit de luisterrijke heerlijkheid komt. Bovendien heeft het getuigenis van de profeten betrekking op de geopenbaarde heerlijkheid; zij spreken over het koninkrijk in heerlijkheid en de verheerlijking op de berg in al haar pracht was een schitterende bevestiging van hun woorden. En zo hebben wij het woord van de profeten bevestigd, zegt de apostel. Dit woord verkondigt inderdaad de heerlijkheid van het koninkrijk dat zal komen; en ook het oordeel over de wereld, dat de weg zal banen voor de vestiging van het koninkrijk op aarde.

Deze aankondiging was een lamp in de duisternis van de wereld. De wereld is werkelijk 'een duistere plaats', die geen ander licht had dan het getuigenis dat God had gegeven door middel van de profeten, over hetgeen er met deze wereld zal gebeuren en over het toekomstige koninkrijk. Het licht van het koninkrijk zal ten slotte de duisternis van het gescheiden zijn van God, waarin deze wereld ligt, voorgoed verdrijven. De profetie was een lamp die scheen gedurende de donkere uren van de nacht, maar voor hen die waakten was er nog een ander licht.

Voor het Joodse overblijfsel zal de Zon van de gerechtigheid opgaan met genezing onder haar vleugelen. De goddelozen zullen dan als as worden vertreden onder de voeten van de rechtvaardigen. De christen, die in zijn eigen voorrechten onderwezen is, kent de Heer op een andere manier; al gelooft hij in deze ernstige waarheden. Hij waakt gedurende de nacht die al ver gevorderd is. Hij ziet in zijn hart, door het

---

³ Vergelijk Lucas 12, waar de vreugde in het huis wordt verbonden met het waakzaam zijn en de erfenis in verband staat met het dienen.

geloof⁴, het aanbreken van de dag en het opgaan van de heerlijke morgenster. Hij kent de Heer zoals zij hem kennen, die in Hem geloven voordat Hij geopenbaard wordt. Wij kennen Hem als Degene die komt tot de zuivere, hemelse blijdschap van de Zijnen, vóórdat het volle licht van de dag straalt. Degenen die waken, zien het aanbreken van de dag; zij zien de morgenster. Zodoende hebben wij ons deel in Christus niet alleen op die dag – en zoals de profeten van Hem gesproken hebben. Dit alles heeft betrekking op de aarde, hoewel de zegen uit de hoge komt. Maar wij bezitten het geheim van Christus en van onze vereniging met Hem, van Zijn komst om ons tot Zich te nemen als de morgenster, vóórdat de dag aanbreekt. Wij behoren Hem toe gedurende de nacht; wij zullen bij Hem zijn in de werkelijkheid van de hemelse band die ons met Hem verenigt, als degenen die voor Hem afgezonderd zijn, zolang de wereld Hem niet ziet. We zullen bijeenvergaderd worden tot Hem, voordat de wereld Hem ziet, opdat we van Hem kunnen genieten en opdat de wereld ons met Hem kan zien wanneer Hij verschijnt.

De vreugde van ons deel is dat we bij *Hem* zullen zijn: "altijd bij de Heer". De profetie geeft de christen licht en zondert hem af van de wereld door het profetische getuigenis over het oordeel van de wereld en de heerlijkheid van het komende koninkrijk. Het getuigenis dat de Heilige Geest geeft aan de gemeente, bewerkt die afzondering door de aantrekkingskracht van Christus Zelf, de blinkende morgenster. Hij is ons deel, terwijl de wereld nog in slaap gedompeld ligt. De blinkende morgenster is Christus Zelf, zoals Hij gereed staat om de gemeente tot Zich te nemen, opdat ze kan ingaan in Zijn eigen bijzondere vreugde (vóór de dag die zal aanbreken door Zijn verschijning).

Zo staat er geschreven: "Ik ben de blinkende morgenster" (Openb. 22:16). Dit is Hij voor de gemeente, zoals Hij de wortel en het geslacht van David is voor Israël. Zodra Hij dan ook zegt "de morgenster", zegt de Geest die in de gemeente woont en die haar gedachten leidt, en de bruid, d.i. de gemeente zelf, die wacht op haar Heer: "Kom!" Zo belooft de Heer in Openbaring 2:28 aan de getrouwen in Tyatira dat Hij hun de morgenster zal geven; dat wil zeggen, de vreugde met Hemzelf in de hemel. Het koninkrijk en de macht waren hun al beloofd volgens Christus' eigen rechten, maar het eigenlijke deel van de gemeente is Christus Zelf. De gemeente heeft de uitspraken van de profeten betreffende het koninkrijk, maar daarenboven verwacht zij Hem als de morgenster.

Vervolgens waarschuwt de apostel de gelovigen dat de profetieën van de Schrift niet waren als uitspraken die voortkwamen uit de wil van een mens, en dat ze niet

---

⁴ De bouw van de zin is als volgt: wij hebben ook het profetische woord bevestigd; door daarop acht te geven doet gij wel (als op een lamp die schijnt in een duistere plaats), totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw harten.

uitgelegd konden worden alsof elke profetie *op zichzelf* genoeg was om de volle betekenis ervan te verklaren. Al de profetieën waren deel van één groot geheel. Alle hadden hetzelfde doel, namelijk de komst van het koninkrijk van God. Iedere gebeurtenis was een stap die voorbereide op dit doel, een schakel in de keten van de regering van God die tot ditzelfde doel leidt. Het was onmogelijk iets hiervan te verklaren, als men niet het geopenbaarde doel van de raadsbesluiten van God zag, namelijk de heerlijkheid van Zijn Christus (Ef. 1:9-10). Want heilige mannen, gedreven door de Heilige Geest, spraken deze woorden (orakels) van God uit, terwijl één en dezelfde Geest hen allen leidde. De Geest voegde het alles samen om de wegen van God te ontvouwen voor het oog van het geloof; deze wegen zouden uitlopen op de vestiging van het koninkrijk, waarvan de heerlijkheid zichtbaar was geweest bij de verheerlijking op de berg.

Zodoende hebben we hier in hoofdstuk 1 deze drie dingen:

Ten eerste: goddelijke kracht voor alles wat het leven en de godsvrucht betreft; een verklaring van oneindig grote waarde, het onderpand van onze ware vrijheid. Gods kracht werkt in ons en geeft ons alles wat we nodig hebben om te wandelen in het christelijk leven.

Ten tweede: de regering van God in verband met de trouw van de gelovigen, opdat ons rijkelijk de ingang wordt verleend in het eeuwig koninkrijk en opdat we niet struikelen. Het grote resultaat van deze regering zal openbaar worden in de oprichting van het koninkrijk, waarvan de drie apostelen op de heilige berg de heerlijkheid zagen.

Maar **ten derde** was er voor de christen nog iets beters dan het koninkrijk; iets waarop de apostel alleen maar zinspeelt, want het was niet het eigenlijke onderwerp van wat de Heilige Geest aan hem meedeelde, zoals wel aan de apostel Paulus. Het was Christus, die de gemeente tot Zich neemt. Dit onderwerp is niet te vinden in de beloften of de profetieën, maar het is de kostbare en onschatbare vreugde en de hoop van de christen die door God is onderwezen.

Hoofdstuk 2

Het eerste hoofdstuk heeft ons dus geleerd wat de positie van de christen is vanuit Gods oogpunt gezien. Dit was de apostel meegedeeld om in de laatste dagen onderwijs te geven aan gelovigen uit de besnijdenis.

De twee volgende hoofdstukken stellen ons echter de beide vormen van het kwaad voor dat de laatste dagen kenmerkt: (1) de valse en verdorven leer van slechte mensen, en (2) het ongelooft dat de wederkomst van de Heer ontkent op grond van het feit dat in de zichtbare schepping alles blijft zoals het van het begin was. De eersten verloochenen in werkelijkheid de Meester, die hen gekocht heeft. Het gaat hier niet om het recht van de Heer en evenmin om de verlossing. De vergelijking wordt gemaakt met een meester, die slaven heeft

gekocht op de markt; maar zij erkennen hem niet en weigeren hem te gehoorzamen. Zo zouden er onder de bekeerde Joden valse leraars zijn, die het gezag van Christus - Zijn rechten op hen - weigerden te erkennen. Velen zouden door hen misleid worden; en daar zij de naam christen droegen, zou door hun toedoen de weg van de waarheid gelasterd worden. Tegelijkertijd zouden zij door hun hebzucht en hun huichelachtige woorden de christenen tot koopwaar maken voor hun persoonlijk voordeel, en hen als middelen beschouwen om geld te verdienen. Maar het geloof vindt zijn toevlucht altijd in God. Het oordeel zou hen achterhalen. Het voorbeeld van de gevallen engelen, van Noach en de zondvloed, van Lot en Sodom, heeft bewezen dat de Heer weet de *rechtvaardigen* uit de verzoeking te verlossen en de *onrechtvaardigen* te bewaren tot de dag van het oordeel.

Deze groep van boosdoeners zou zich kenmerken door losbandigheid en tuchteloosheid van gedrag. Ze zouden zich overgeven aan vleselijke begeerten, en alle gezag verachten op zo'n manier dat engelen het niet zouden durven. Toch zouden ze zich christen noemen en zich met christenen verenigen aan hun liefdemaaltijden. Zo zouden ze hun eigen hart misleiden door zich voortdurend aan het kwaad over te geven en anderen vrijheid te beloven, terwijl ze zelf slaven van het verderf waren.

Om nu op die manier weer verstrikt te raken in het kwaad, nadat zij door de kennis van de Heer en Heiland Jezus Christus daaraan ontkomen waren, was erger dan de weg van de gerechtigheid nooit gekend te hebben. Hun overkwam wat het ware spreekwoord zegt: de hond is teruggekeerd naar zijn eigen braaksel, en de gewassen zeg tot het wentelen in de modder. Het waren daarom afvalligen. Maar hier wijst de Geest van God niet zozeer op de afval als wel op het kwaad, omdat Hij ons nog steeds bezighoudt met de regering van God. In Judas staat de *afval* meer op de voorgrond. Petrus zegt dat engelen *gezondigd* hebben, Judas dat zij hun oorspronkelijke staat niet hebben bewaard. Maar God zal de goddelozen oordelen.

Hoofdstuk 3

In het laatste hoofdstuk gaat het, zoals reeds gezegd, om het materialisme: het vertrouwen op de standvastigheid van de zichtbare dingen. Dit in tegenstelling tot het vertrouwen op het Woord van God, dat ons leert uit te zien naar de wederkomst van de Heer Jezus. De spotters oordelen naar wat ze met hun zintuigen waarnemen. Er is, zo zeggen zij, sinds het begin van de schepping niets veranderd. Dit is *niet* zo. Voor het oog van de mens is er weliswaar geen verandering, maar deze ongelovigen zijn moedwillig onbekend met het feit dat de wereld al een keer geoordeeld is – toen de wateren, waaruit door het machtige woord van God de aarde is voortgekomen, de aarde een tijdlang weer hebben overstroomd, zodat allen zijn omgekomen, behalve degenen die God had bewaard in de ark. En door hetzelfde woord worden de

tegenwoordige hemelen en de aarde bewaard tot de dag van het oordeel en de ondergang van de goddeloze mensen. Het is niet zo dat de Heer *traag* is betreffende de belofte van Zijn wederkomst, maar Hij bewijst nog steeds *genade*. Want Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. En duizend jaren zijn voor Hem slechts als één dag, en één dag als duizend jaar. Maar de dag *van de Heer* zal komen, waarop alle dingen zullen voorbijgaan en de elementen brandend zullen wegsmelten en alles wat op aarde is zal vergaan. Dit is een ernstige gedachte voor Gods kinderen, om ons te bewaren in volkomen afzondering van het kwaad en van alles wat zichtbaar is, opdat wij de komst van de dag van God verwachten en verhaasten. Op die dag zullen de hemelen vergaan en de elementen zullen brandend wegsmelten! Alle dingen waarop het vlees zijn verwachtingen heeft gebouwd, zullen voor altijd verdwijnen.

Maar er zullen nieuwe hemelen zijn en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen. Er staat hier niet: *'zal heersen'*; dan zou het gaan over de duizend jaren van Christus' heerschappij. Hier is het de eeuwige toestand, waarop de regering die alles geordend heeft uitloopt. Dan zal de zegen van God ongehinderd stromen, wanneer Christus het koninkrijk aan God de Vader heeft overgegeven. Door de wegen van God in Zijn regering na te gaan, komt de apostel tot de eeuwige toestand waarin de belofte voorgoed vervuld zal zijn. Het duizendjarig rijk zelf is de herstelling waarvan de profeten gesproken hebben; en in zedelijk opzicht zullen de hemelen en de aarde dan veranderd zijn door de gevangenschap van de satan en de regering van Christus (zie Jes. 65:17-18, waar voor Jeruzalem verheuging wordt geschapen). De hemelen zullen dan inderdaad geheel gereinigd zijn door Zijn kracht, om nooit weer door de satan verontreinigd te worden. Ook de heiligen in de hoge verkeren in hun eeuwige toestand; de aarde is bevrijd, maar nog niet voorgoed vrijgemaakt. Maar het vergaan van de elementen is nodig voor de vernieuwing van alle dingen.

Men zal opmerken dat de Geest hier over de komst van Christus spreekt om duidelijk te maken dat men in de laatste dagen de spot ermee zal drijven. Hij spreekt over de dag van de Heer, in tegenstelling tot het vertrouwen dat ongelovigen stellen in de bestendigheid van de stoffelijke, geschapen dingen. Zoals de apostel aantoonde, is de bestendigheid van de schepping echter afhankelijk van het woord van God. En op de dag van de Heer zal alles waarop de ongelovigen steunden of zullen steunen wegsmelten en voorbijgaan. Dit zal niet gebeuren aan het begin van die dag, maar aan het einde ervan; en hier mogen wij volgens de woorden van de apostel deze dag rekenen als duizend jaar, of een zo lang tijdperk als de Heer goed zal vinden.

De grote ernst van het vergaan van alles waarop het vlees vertrouwt, moet ons ertoe brengen ons te beijveren *zó* te wandelen dat de Heer – als Hij komt om die dag in te voeren – ons onbevlekt en onberispelijk aantreft. Het schijnbare uitstel beschouwen we alleen als *genade*, die de Heer bewijst om zielen te behouden.

Het is goed voor ons te wachten, als God van deze tijd gebruik maakt om zielen te redden van het oordeel, door hen te brengen tot de kennis van Hemzelf en hun het eeuwige heil te schenken. Dit nu, zegt de apostel, had Paulus hun geleerd toen hij aan hen (de gelovige Hebreëen) over deze dingen geschreven had, evenals in zijn andere brieven.

Het is belangwekkend om te zien dat Petrus, die in het bijzijn van allen openlijk door Paulus bestraft was, hem hier vol liefde noemt. Hij wijst erop dat de brieven van Paulus een verheven leer bevatten, die onstandvastige mensen die niet door God onderwezen waren, verdraaiden. Want in werkelijkheid volgt Petrus de apostel Paulus niet op het terrein dat deze had betreden.

Dit belet hem echter niet om over de geschriften van Paulus te spreken als een deel van de Schriften: 'zoals ook de *overige* Schriften'. Dit is een belangrijk getuigenis, dat bovendien hetzelfde karakter verleent aan de geschriften van de apostel Petrus, die deze titel aan de geschriften van een ander kon verlenen.

Laten christenen daarom op hun hoede zijn en zich niet laten verleiden door de dwalingen van de goddelozen. Maar laten ze ernaar streven op te groeien in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot in eeuwigheid. Amen!

Oude Sporen 2008